

Arrest

nr. 81 032 van 11 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 januari 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. MATTHYS en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is sinds 16 september 2010 in het bezit van een E-kaart.

1.2. Op 20 januari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42bis en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: T., M. {...}, Nationaliteit: Slovaakse Republiek, Geboortedatum: 24.08.1993, Geboorteplaats: Kosice, Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx, Verblijvende te: {...}
Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie waarbij betrokkene zich vervoegde als descendant, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomstig artikel 42ter § 1, 10 van de wet van 15-12-1980.

Op 13/10/11 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid en/of art. 42 quater §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 5/11/11, en legde volgende documenten voor: leerovereenkomst dd 14/9/11, attest van beëindiging leerovereenkomst dd 28/10/11, inschrijving Nederlandse taalles (6u/week) en bewijs van ocmw-leefloonuitkeringen dd 9/11/11. Uit voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene het recht op verblijf evenmin kan behouden in eigen hoofde, daar nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene een economische activiteit uitoefent. Ook het aantal lessen per week ligt te laag om betrokkene te kunnen beschouwen als student overeenkomstig artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980. Daarnaast blijkt uit het dossier dat betrokkene zich heeft moeten wenden tot het OCMW om hulp aan te vragen waardoor zij te kennen geeft niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van België. Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980, en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekster voldoet op heden aan de voorwaarden om als studente in België te kunnen verblijven.

Op het moment dat zij werd uitgenodigd haar situatie aan te tonen was verzoekster korte tijd, door het stopzetten van haar stageovereenkomst, korte tijd voor onvoldoende studieuken ingeschreven. Haar stagemeester meende dat, gelet op de nog onvoldoende kennis van verzoekster, zij meer vooruitgang zou maken door zich in te schrijven voor een cursus Nederlands schrijven.

Heden volgt verzoekster les op maandag, dinsdag en woensdag namiddag bij Sintra en op woensdag voormiddag en vrijdag voormiddag volgt zij een cursus Nederlands schrijven bij Open School.

Verzoekster brengt hiervan de nodige stukken bij. Verzoekster studeert dan ook meer dan de noodzakelijke uren les.

Ook haar economische situatie is verbeterd. Bij het voorleggen van de documenten was verzoekster inderdaad zonder inkomsten gevallen. Zij verdiende immers geld door haar leercontract, maar bij het beëindigen van de overeenkomst vielen haar inkomsten weg. Ook haar moeder, gezinshoofd, was tijdelijk zonder werk gevallen, zodat zij beroep dienden te doen op het OCMW om tijdelijk het hoofd boven water te houden. Heden heeft de moeder van verzoekster opnieuw werk gevonden en ook verzoekster mag volgende week een arbeidsovereenkomst gaan ondertekenen. Zij kan hier jammer genoeg nog geen stuk van voorleggen aangezien de overeenkomst pas volgende week zal worden gesloten, doch zal dit zo spoedig mogelijk aan de Raad en verweerster voorleggen, zodra zij over de overeenkomst beschikt.

Zij zal dus geen last meer betekenen voor de Belgische sociale zekerheid.

De beslissing van verweerster om zich op een korte momentopname te baseren om verzoekster haar verblijfsrechten te ontnemen en haar te bevelen het grondgebied te verlaten is onredelijk, gelet op het feit dat verzoekster steeds al het nodige heeft gedaan om zo spoedig mogelijk de nodige rechtzettingen

door te voeren en haar statuut in orde te brengen. Indien de vraag tot het bijbrengen van de stukken iets later was gekomen, zou zij volkomen in regel geweest zijn.

Bovendien zijn, en waren er ook op het moment van de beslissing, voldoende humanitaire redenen zoals het feit dat verzoekster op haar jonge leeftijd niet gescheiden zou moeten worden van haar enige familie en het feit dat zij, ondanks de taalmoeilijkheden, erin slaagt een opleiding te volgen tot tevredenheid van haar leerkrachten en ook haar familie goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving, om verzoekster, minstens tijdelijk, de kans te geven haar situatie te regulariseren.

Het middel is dan ook ernstig en gegrond.”

2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. De bestreden beslissing stelt een einde aan het verblijfsrecht van verzoekster op basis van de artikelen 42bis, § 1 en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie (...) indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 42ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. “

2.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster verblijfsrecht verkregen heeft in functie van haar moeder. Op 22 juni 2010 wordt haar een verklaring van inschrijving (bijlage 8) afgeleverd en op 16 september 2010 wordt zij in bezit gesteld van een E-kaart. Daar evenwel het verblijfsrecht van de moeder van verzoekster beëindigd werd, gegeven dat verzoekster niet betwist, kon de gemachtigde, in toepassing van artikel 42ter, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, eveneens een einde stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster zelf, tenzij verzoekster zelf een verblijfsrecht geniet als bedoeld in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet of zij opnieuw voldoet aan de in artikel 40bis, §2 van dezelfde wet bedoelde voorwaarden.

Blijkens het administratief dossier heeft de gemachtigde per brief van 13 oktober 2011, aan verzoekster betekend op 5 november 2011, gevraagd welke activiteiten zij heden heeft alsook hiervan bewijzen voor te leggen. De gemachtigde wijst in dit schrijven op de mogelijkheid dat verzoekster het verblijfsrecht kan verliezen indien zij geen bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit in België zelf of studie in hoofdactiviteit voorlegt. Verder wordt haar gevraagd de eventuele humanitaire elementen in de zin van artikel 42ter, §1, 3° lid en/of artikel 42quater §1, 3° lid van de Vreemdelingenwet kenbaar te maken.

Naar aanleiding van voormeld schrijven van 13 oktober 2011, heeft verzoekster volgende stukken voorgelegd: een attest van Syntra waaruit blijkt dat zij de cursus “Kapper” volgt gedurende het cursusjaar 2011-2012, leerovereenkomst inzake voormelde opleiding, attest van beëindiging in onderling overleg van voormelde leerovereenkomst op 25 oktober 2011, bewijs van inschrijving voor taallessen Nederlands van 7 juni 2011, ontvangstbewijs hulpaanvraag bij het OCMW van 9 november 2011.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de voorgelegde stukken. Daar uit voormelde stukken inderdaad niet blijkt dat verzoekster een economische activiteit uitoefent, dat het aantal lessen per week te laag ligt om haar te beschouwen als student – immers blijkt dat verzoekster slechts gedurende twee dagen in de week telkens drie uur Nederlandse taallessen volgt en zij haar kappersopleiding heeft stopgezet –, en dat zij zich heeft moeten wenden tot het OCMW om hulp te vragen zodat zij ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van de staat en zij hierdoor een onredelijke belasting vormt, heeft de gemachtigde niet kennelijk onredelijk besloten tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster in toepassing van artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist geenszins de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Zij meent slechts op heden te voldoen aan de voorwaarden om als student in België te verblijven. Ook haar economische situatie is verbeterd nu haar moeder opnieuw werk gevonden heeft en zijzelf volgende week ook een arbeidsovereenkomst mag ondertekenen. Verzoekster meent dan ook dat de bestreden beslissing onredelijk is nu zij zo spoedig mogelijk haar statuut trachtte in orde te brengen.

Waar verzoekster meent op heden te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld moet worden in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikt of kon beschikken ten tijde van het nemen van de beslissing. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met stukken die verzoekster nu voor het eerst bij haar inleidend verzoekschrift voegt. Zoals uit de bespreking hoger blijkt, heeft de gemachtigde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, niet kennelijk onredelijk besloten tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster, gelet op de door verzoekster ter beschikking gestelde gegevens. Het betoog van verzoekster kan aldus geen afbreuk doen aan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster in het verzoekschrift nog aanhaalt dat op het ogenblik van de bestreden beslissing, er voldoende humanitaire redenen voorhanden waren om haar de kans te geven haar situatie te regulariseren, dient vastgesteld dat verzoekster, hoewel haar dit expliciet gevraagd werd bij schrijven van 13 oktober 2011, op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van humanitaire redenen waarmee de gemachtigde rekening zou moeten houden. De Raad herhaalt dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te houden met gegevens die haar, ondanks uitdrukkelijke vraag, niet kenbaar werden gemaakt voor het treffen van de bestreden beslissing.

Verzoekster toont in casu niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekster verblijft met haar ganse familie in België. Ook haar moeder en nog minderjarige broer en zussen wonen in België. Verzoekster heeft geen andere familie meer in Slowakije. Zij is nog jong, amper 19 en heeft geen partner. Verzoekster verplichten het land te verlaten en terug te keren naar haar geboorteland zou het haar onmogelijk maken haar enige familie nog te zien en derhalve een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.

Ook dit middel is ernstig en gegrond.”

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.7. Verzoekster meent dat zij door de bestreden beslissing gescheiden wordt van haar moeder en minderjarige broer en zussen die in België wonen.

Daargelaten de vraag of verzoekster gewag kan maken van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM – immers, daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen (in het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”*, vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden) – dient alleszins vastgesteld dat blijkens het door de verwerende partij aan de nota toegevoegd stuk, ook het verblijfsrecht van verzoeksters moeder en de minderjarige kinderen werd beëindigd op 11 januari 2012 en dat hen tevens het bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten, zodat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster van haar gezin wordt gescheiden. Niets verhindert verzoekster om samen met haar gezin elders een gezinsleven te hebben.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER